

Udgives maanedlig af de danske og norske Konferenser.

Nr. 2.

februar

1916.

Unionsdistriktets Aarsmøde

vil blive afholdt i „Ebenezer“ Margrethevej 5, Kjøbenhavn, fra Torsdag den 23de til Søndag den 27de Marts d. A. Kærmere Bekjendtgjørelse vil fremkomme i næste Nummer af „Missionstidsskriftet“.

Scandinavisk Filantropisk Selskab

afholder aarlig ordinær Generalforsamling i Bade-sanatoriets Kapel i Skodsborg Onsdag den 29de Marts d. A. Kl. 2 Eftermiddag.

J. C. Raft,
Formand.

Erik Arnesen,
Sekretær.

Bønningen.

Den var rig paa Velsignelser. Læsningerne var særskilt appasiet efter vor Trang og den Tid, vi lever i. Følge de Rapporter, vi har modtaget fra Missionsarbejderne, som besøgte Menighederne paa de forskjellige Steder, var Bønningen til stor Velsignelse for Søskende i den danske Konferens.

En Følelse af, at man maa berede sig til at møde sin Gud, synes at gjøre sig gjældende overalt. Nogle ønske at opgjøre det, de mangler i at have betalt en fuld Tiende. Andre spørger samvittighedsfuldt angaaende det Lys, Gud har givet os med Hensyn til en sund Levemaade. Søskende

opsender indtrængende Bønner til Gud om at fjerne al Uoverensstemmelse i Menigheden og i Familieme. Alt dette er absolut paaerkrævet af Hensyn til Tidens Alvor og Endens Nærhed.

Budskabet vil snart blive forkyndt med høj Røst. Tiden er kommen, da man ved Guds Naade maa sejre over alle medfødtte og erhvervede Vaner for at kunne modtage den sildige Regn og blive beredt til at fremholde Budskabet i sin Fylde. Lad os inderlig bede til Gud, at vi ikke skulde blive fundne iblandt dem, som forkommer at berede sig til at modtage den sildige Regn.

„Jeg saa, at mange forsonde at gjøre den nødvendige Beredelse, og at de saa hen til „Bederkvælgelsens Tider“ og „den sildige Regn, som det, der skulde gjøre dem skikkede til at bestaa paa Herrens Dag og leve for hans Ansigt. I hvor mange jeg saa uden Ly i Trængselens Tid! De havde forsonet at gjøre den nødvendige Beredelse, og derfor kunde de ikke erholde den Bederkvælgelse, som alle maa have for at blive i Stand til at leve for en hellig Guds Ansigt.“ — „Aandelige Erfaringer“, Side 323.

Det glæder mig at kunne meddele, at der er Interesse paa de forskjellige Steder, hvor der holdes Møder. De provende Sandheder vil nu snart blive fremholdt. Kjære Søskende, lad os bede med og for vore Missionsarbejdere, at deres Tilhøvere maa faa Naade til at anaaomme det alvorfulde Budskab! Eders hengivne Broder i Herren

Manders, Januar 1916.

N. G. Christianien.

Selsingør.

Foruden mit Arbejde i Selsingør og Omegn, som jeg tildels hidtil har forklaret, optog jeg i Oktober tillige Virksomhed i Hillerød — en By paa 5—6000 Indbyggere, beliggende ca. 3 Mil herfra. Moderne har gjenne-gaaende været rigtig godt besøgte. Naar jeg fraregner den første Tid, hvor vi havde et Tillob af indtil 150 Personer, saa har vi siden haft en jævn, stadig Tilhørfrekvens paa henved 80 dog med nogen Nedgang omkring Jul og Nytaar.

Efter Byens Størrelse er dette mere, end jeg havde ventet, og den Sal, som jeg oprindeligt havde bestemt mig for, er i de fleste Tilfælde bleven for liden.

Nu er vi i Færd med de store Emner i Aabenbaringen 12te, 13de og 14de Kap. Til at fremholde disse behøves megen Visdom og en ieriskilt Grad af Guds Aand. Maatte Herren hjælpe os i dette, og maatte han vise sig stærk i at støtte dem, hvis Hjerter er bevægede ved at høre de alvorfulde Sandheder, som forkyndes i denne Tid! Bed for os, kjære Søskende!

P. Heilskov Christensen.

Paa Besøg blandt Menighederne i Nordland.

Den 14de December rejste jeg fra Namsos for at besøge Menighederne i Nordnorge. Bodo var det første Sted, jeg besøgte. Nogle trofaste Søstre samles der om Sabbaten. Søndagen vies til Lappemissionen. De har da Syforening, og dens Produfter bliver folgt til Indtægt for Lappesondet. Da Søster Pauline Wik var til Stede samtidig med mig, greb Søskende Anledningen og bortfolgte ved Auktion, hvad de havde paa Lager. En ikke saa helt ubetydelig Sum er indfommet gennem Aaret.

Til Gadjel kom jeg tidlig Søndag Morgen den 19de December. Br. Udbjerg ventede mig med Skjds. Vi havde flere Møder, de Dage jeg var der. Sammen med to Brødre gik jeg op i Dalen og besøgte de derboende Søskende. Vi blev enige om at faa Liv i Ungdomsforeningen igjen. Søster Klara Bobak var der og holdt Skole.

Paa Melbo ventede jeg et Døgn paa Vaaden og ligeledes i Soolvær. Hele Julenat ventede flere Stykker paa Hurtigrutens Skib, som skulde være

der Kl. 7 om Aftenen, men først kom ved samme Tid om Morgenen. Juledags Aften ankom jeg til Harstad, hvor Brødrene modtog mig ved Skibet. Vi havde samme Aften et offentligt Møde. Under mit Ophold lærte vi Guds Ord sammen og samlede til Kon. En Ungdomsforening blev stiftet og Lappemissionen paabegyndt. Derpaa rejste jeg til Tromsø. Min Mening var at jove undervejs fra Harstad til Tromsø, da jeg om Natten kom om Bord Kl. 3; men da der udspandt sig en livlig Samtale om Guds Ord og vor Tid, blev der intet af Sovnen; thi da vi var færdige, var der ikke langt igjen til Tromsø. Vi samlede om Eftermiddagen om Guds Ord og ligesom i Harstad om Madverdbordet den sidste Aften, jeg var der. Vi havde Guds gode Aand iblandt os.

Derfra tiltraadte jeg Rejsen til Narvik. Skibet saa ud som en Isbaad og var meget forsinket. Vi kom til Løddingen Nytaarsaften, og da „Saltensskibet“ skulde fejre Nytaaret i Løddingen, kom jeg ikke af Sted derfra for Søndag Morgen og til Narvik om Aftenen. Brødrene mødte mig ogsaa der paa Bryggen. Vi havde Møde samme Aften og ellers om Dagene. Flere interesserede kom med til Moderne. Onsdag den 5te Januar rejste jeg derfra Kl. 2 om Natten og kom tilbage til Namsos Fredag Aften.

Paa en Del af Turen var Vejret bidende koldt, og det kom godt med, at jeg paa Forhaand kjendte til Nordlands Natur og kunde tage mine Forholdsregler. Soen har hele Tiden været smul. Søskende var glade og tilfredse, naar undtages, at alle klagede over den korte Tid, jeg kunde tilbringe paa hvert Sted. I Nordland ligesom paa andre Steder i vort Land og rundt i den ganske Verden behøver vi flere Arbejdere baade til at folportere og til at forkynde Guds Ord. En venlig Hilsen til alle Søskende med Duffet om et velsignet Nytaar.

A. Wasli.

En velanbefalet Karl paa 16 à 17 Aar, som har Lyst til Landarbejde, samt en flink Dreng paa 12 à 14 Aar kan faa Plads paa Nyborg, pr. Nørre Sundby. Her er Anledning til at lære Landvæsen. Alle nye Maskiner haves paa Gaarden. Kævnte Karl kan antages til 1ste Marts, eventuelt straks. Samme Steds er Plads ledig til 1ste Maj eller for for en flink Pige, 16 à 17 Aar. Henvendelse til P. A. Hansen, Nyborg, Nørre Sundby, Danmark.

Fra Varbit.

Det er nu længere Tid, siden „Missions efterretninger“s Læsere hørte noget fra mig. Da jeg er bosiddende i samme By, hvor Br. N. C. Bergersen med Søster Hanna Holth som Bibelarbejder har haft offentlig Virksomhed siden Oktober sidstleden, vil jeg i al Korthed meddele lidt om Arbejdet og Interessen her. Foredragene afholdes i Good-Temple-Lokalet Søndag Eftermiddag Kl. 5 og Torsdag Aften Kl. 8. Moderne har hele Tiden været godt besøgte, og de samme Ansigter ses igjen ved hvert Foredrag. Enkelte stiller sig selv det Spørgsmaal, hvorledes det kan være, at de aldrig har faaet høre disse alvorlige Sandheder for. Vi, som kjender Sandheden, forstaar nok Aarsagen til, at Folket er i Mørke og Uvidenhed angaaende Guds Ord; og end alvorligere bliver det for os, naar Herren siger i sit Ord: „Til Grunde gaar mit Folk af Mangel paa Kundskab.“ Det er derfor til stor Opmuntring at høre, at en Del af Tilhørerne kan sige, at ikke et eneste Foredrag er gaaet dem forbi.

Vi faa, som tilhører Menigheden, har glædet os over at hylte til Ordets Forfyndelse og erfare Mandens milde Nærværelse under Moderne. Som Troeslovsfænde onsker vi at staa Herrens Budbærere bi i Striden og ved vore Bonner holde deres Hænder oprakte, til Sejren er vunden til vor egen og mange Sjæles Frelse. Lad os, som har denne samme dyrebare Tro, være frimodige og glade hver i sin Gjærning og udføre den med Trost og Jæret, vidende, at Herren vil vandre den Sæd, som bliver udjaaet ved vore fælles Bestrebelser. En hjertelig Hilsen til Troeslovsfænde.

Aslaug Jordgraff Karlsen.

Varbit, den 17de Januar 1916.

I Manchuriet.

No længere jeg opholder mig her i Manchuriet, desto større forekommer den herskende Trang mig at være. Der kommer stadig Breve til os med Anmodning om at besøge dette eller hint Sted for at undervise Folket. For et Par Dage siden kom der et Brev fra et Sted sydpaa med Anmodning om at komme dertil, da Folket der paa Stedet meget onskede at høre Budskabet, og i Dag har jeg besva-

ret et andet Brev fra et Sted nordpaa, hvorfra jeg har modtaget tre Breve med Spørgsmaal, om jeg ikke snart kom for at give dem Undervisning. I Brevet stod der, at fem eller seks Personer var meget interesserede i Budskabet. Desuden er der andre Steder, som vi ikke har kunnet besøge eller skaffe Hjælp til.

Ogsaa her i Manchuriet ser vi overalt Tidernes Tegn gaa i Opfyldelse, og vi indser, at der kun er en kort Tid tilbage at virke i. Vi maa arbejde, saa hurtigt vi kan, medens Anledningerne er saa gunstige.

Jeg er lige kommen hjem fra et Besøg i Liaojang, en stor By Syd for Mukden, hvor vi har en ny Missionsstation. For nogle Maaneder siden sendte vi en Kolportør dertil, og den Litteratur, han har udbredt, bærer allerede Frugt. Paa denne Station var der to Brødre, som længe har ventet paa at følge Frelseren i Daaben, og de fulgte nu med mig til Mukden, hvor de sammen med to andre fra samme By blev døbt i Hunsfloden. Dette er anden Gang, vi har Daab i Manchuriet. Omendkjønt vi selvfølgelig endnu ikke har saa ret mange troende her, saa synes vi dog, at der er gjort en god Begyndelse. Der er fem andre, som læser Bibelen sammen med os; men vi mente ikke, at vi kunde optage dem i Menigheden endnu, og de vil derfor vedblive at studere videre gennem Vinteren. Forhaabentlig vil de til Foraaret sammen med andre være beredt til at tage Daab.

Vi har ogsaa oprettet en Missionsstation nordpaa, og der berettes om god Interesse derfra. Om en Uges Tid begynder vi en Række Møder i vort nye Kapel her i Mukden, og vi tror, at Herren vil give os en god Høst af Sjæle. Vi er alle raske og ved godt Mod. Bernhard Peterien.

En flink Pige kan faa Plads enten straks eller til 1ste Maj. Karen Andreasen, Maalund, pr. Sindal.

Sigfistemagasinet, Aboulevard 14, Kjøbenhavn, (Telf. Nora 1477y), bedes erindret. S. Boelstifte, Smedkermester.

En dygtig ung Pige, som onsker at holde Sabbaten, kan til 1ste Maj faa Plads paa en Gaard i Sydhjælland. Ord. Fr. Jensen, „Solhjem“, Engestrup, pr. Rønnede.

En Erfaring fra ny Hebriderne.

De sidste Par Maaneder har det været Gala- dag for Hedenisfaber her paa Den. Hele Den har ligesom famlet sig i en Kraftanstrengelse for at op- høje sine hedeniske Sæder og Stikke og atter faa disse indført i Folkets daglige Liv.

Denne Mand er bleven opflammet til lys Lue af en Mand fra England, som var bleven sendt hertil for at studere Folkesagn. Han er en Modstander af Kristendommen og den kristne Lære, og dette har han ikke undladt at lade Folket vide. Han betalte for at blive indviet i deres hedeniske Mytterier. Alt dette har haft sin Indflydelse over Folket, der som Folge heraf er blevet grebet af en Vildskab, som har taget dem alle i Besiddelse, lige fra gamle Mænd og Kvinder til Barnet, der neppe kan gaa. De gamle Mænd tager smaa Drengene med sig til na amil (det Sted, hvor hedeniske Danse og Dfrin- ger foregaar), hvor de i Mørket om Natten indvier dem i alle de gamle hemmelige Stikke. Der gaar næsten ikke en Nat hen, uden at der er hedeniske Danse, og deres vilde Skrig og Raab gjør Natten uhyg- gelig.

Disse Forhold har grebet betydeligt ind i vort Skolearbejde om Dagen, saa at der for nærværende kun er fra to til syv, som kommer til Stede. Det har ogsaa formindsket Besøget ved vore Moder, ifjont ikke i saa udpræget en Grad. Det glæder os imidlertid at kunne sige, at der er flere trofaste, hvis Liv vidner om den gavnlige Indflydelse, Evan- geliet har haft paa dem.

Denne flotte Indflydelse, som i nogen Tid har været i Virksomhed, naaede sidste Onsdag Aften Højdepunktet i en Dans i Forbindelse med Omisjæ- relsen, som de praktiserer, og i Anledning af hvil- ken alle disse Danse for nærværende holdes. Bro- der og Søster Wiles, som ikke før havde set en hedenisk Dans, var gaaet derhen for at se paa Fore- stillingen. Lige med ét var alt i Røre paa amil, og venlige Hænder fik dem ifyndsomt til at fjerne sig. Mændene løb i alle Retninger og kom snart tilbage med deres Bøsser og Røller. En So blev ofret, men dette formaede ikke at standse Slags- maalet. Der blev kastet med Stene, og Mændene løb hen i Bustadset.

Næste Morgen ved Daggry hørte vi Krigstrommens triste Slag. Jeg blev kaldt ud af Engländeren, der bad mig forsøge at standse Slagsmålet, da han intet

kunde udrette. Jeg meddelte ham, at dette var Folgen af hans Fremgangsmaade, og at han vilde komme til at bære Ansvar, fordi han ved sin Indflydelse havde hidført denne Tingenes Tilstand.

Jeg stødte mig hen til Skuepladsen, saa hur- tigt som jeg kunde. Der var fire Landsbyer, som udstodte deres Krigsraab mod to andre Landsbyer, og alle var væbnede med Røller, Økser, Stene og Bøsser og dansede vildt frem og tilbage, idet de hvert Øjeblik ilog mod Træernes Rodder med Røl- lerne, hvad der frembragte en rædsom Støj. Jeg arbejdede, saa hurtigt jeg kunde med dem, som havde nogen Indflydelse. De Landsbyer, hvor Indbyg- gerne tilhørte det gamle krigeriske Folk, var de stær- keste. De ønskede ikke at slaas, men stod kun for at forsvare sig. Engländeren kunde ikke forstaa, at de var saa bejndige og stille. De fortalte ham, at det var, fordi de havde gaaet i Skole (Folket i disse to Byer havde nemlig været de flinkeste til at komme med i Skolen). Det samme sagde de til mig. Dette er et godt Vidnesbyrd og en stor Opmuntring for os, fordi det viser, at vort Arbejde ikke er forgæves.

Det syntes, som om vi omjæder havde faaet Overtaget, og at de nu vilde afgjøre Sagen i Min- delighed, da én pludselig raabte noget, der virkede som en Gnist i et Krudtlager. Indbyggerne fra de fire Landsbyer Løb af Sted for at overfalde dem fra de andre to Landsbyer. Og her maa jeg rose Engländeren for det Standpunkt, han indtog. Han stod hos mig, og vi holdt Ledernes Hænder, Røller osv., saa at de ikke kunde bruge dem imod Modparten. Stene fuserede forbi os, og Kollslag faldt overalt omkring, og det syntes, som om vore Anstrengelser var forgæves. I disse Øjeblikke blev der opsendt inderlige Bønner til Gud, og Herren hørte dem. Næsten i et Øjeblik blev alting fuld- stændig stille, og Folket fra Modstandernes Rækker trak sig tilbage. Deres Hovdinge løb foran dem og raabte: „Esu, esu ko ats. Ka malu, ka malu.“ („Færdig, færdig for bestandig! Gaa, gaa!“)

De gik alle tilbage til deres Byer, og jeg gik fra den ene til den anden og talte med Folket. Et stort Antal af dem var stemt for Fred, medens andre, især de, som var kommen til Skade, ønskede Hævn. Vi haaber paa det bedste; thi dersom Her- rens hemmende Haand tages tilbage, vil Hændelig- hederne uden Tvivl gjenoptages, da de har bestemt, at de ikke vil have noget med hinanden at skaffe.

En af de stridslystne Landsbyer, som er den stærkeste, kom til mig tidlig i Gaar Morges med deres Vaad og bad mig at gjøre den i Stand for dem. Jeg meddelte dem, at det vilde koste ikke saa lidt og ogsaa tage Tid, men at jeg vilde reparere den, dersom de vilde trække sig tilbage fra Forbundet med de andre Landsbyer og ikke gaa med dem, ifald de skulde ønske at stride imod deres Modpart. Nogle var villige, andre ikke. De sagde, at de vilde tage Vaaden hen til en fransk Handelsmand. Jeg sagde til dem, at dersom de ønskede Fred, saa vilde jeg reparere Vaaden, hvis ikke kunde jeg ikke gjøre det. De kom til mig igjen i Dag, og jeg gav dem samme Bessked. Det er min Hensigt at forsøge at forstyrre Sammensværgelsen, hvad der vil sikre Freden, da de øvrige Landsbyer ikke føler sig stærke nok til at bekrige den anden Side.

Vor Styrke og vor eneste Bistand er Herren, og vi vender vort Blik til de evige Bjerge, hvorfra vor Hjælp kommer. Følgende Skrifsted er os til stor Trøst og Opmuntring i disse Tider: „Jeg er Herren din Gud, som tager dig ved din højre Haand, som siger til dig: Frygt ikke; jeg hjælper dig. Frygt ikke, du Dm Jakob! du lille Hob, Israael! jeg hjælper dig, siger Herren, og din Frelser er Israels Hellige.“ Ef. 41, 13. 14.

C. S. Parker.

Det indbyrdes Forhold i Menigheden.

Enhver, som søger at blive en Sejervinder, vil have sine egne Svagheder at kæmpe med; men det er saa meget lettere at se sine Brodres Fejl end at se sine egne, at man bør være meget mere paapasselige og kritiske med sig selv end med andre.

Alle Menighedsmedlemmer, som er Guds Sønner og Døtre, vil maatte underkaste sig Disciplin, før de kan blive Lys i Verden. Gud vil ikke gjøre Mænd og Kvinder til Lysbærere, saa længe de er i Mørket og er tilfredse med at vedblive deri uden at gjøre nogen særskilt Anstrengelse for at forene sig med ham, som er Lysets Ophav. Den, der indser sin egen Traug og tager sig sammen til dyb Eftertanke og alvorlig, vedholdende Bøn og Handling, vil erholde guddommelig Bistand. Hver for sig har vi meget at lære om igjen og meget at lære. Der maa brydes med gamle Vaner og Tilbojeligheder, og det er kun ved alvorlig Kamp for at rette paa

disse Fejl og ved en fuld Antagelse af Sandheden og Efterlevelse af dens Principper ved Guds Naade, at Sejren kan vindes.

Jeg ønsker, jeg kunde tale Ord, som vilde gjøre det klart for os alle, at vort eneste Haab som enenkelt Personer er at blive forenede med Gud. Sjælelig Renhed maa opnaaes, og der er megen Hjerteanagelse at gjøre og megen Gjenstridighed og Selvfjærlighed at bejære, og dette vil kræve uafslædelig og alvorlig Bøn.

Det hænder ofte, at haarde og kritiske Personer undskylder eller søger at forsvare deres Mangel paa kristelig Høflighed med, at nogle af Reformatorerne jo udviste et lignende Sindelag, og de hævder, at Arbejdet i denne Tid kræver den samme Aand. Men dette er ikke Tilfældet. Sindsro og Selvberøvelse er at foretrække paa et hvilket som helst Sted, ja selv i det groveste Selskab. Ridfærhed, der er ledaget af Voldsomhed, gavner intet. Gud udvalgte ikke Reformatorerne, fordi de var anmasende, heftige Mænd; han antog dem, som de var, til Trods for disse Karaktertræk, men han vilde have lagt et ti-fold større Ansvar paa dem, dersom de havde været ydmyge og beherskede. Vel maa Kristi Tjenere jordreomme Synd og Ugudelighed, Urenhed og Løgn, og vel maa de undertiden straffe Ugudelighed hos høje Jaavel som hos lave og vise dem, at Guds Fortørnelse vil ramme dem, der overtræder hans Lov; men de bør ikke optræde overlegent eller med Haardhed. De bør udvise Mildhed og Kjerlighed og søge at frelse, ikke at ødelægge.

Prædikanter og Menighedsmedlemmer, som ønsker at blive Kristi Medarbejdere, vil Herren, som er langmodig, give utvetydig Undervisning om Overbærenhed og Kjerlighed. Kristus knyttede Judas og den raste Peter til sig, ikke fordi Judas var begjærlig og Peter heftig, men for at de kunde blive underviste af ham, deres store Lærere, og ligesom han blive uegennyttige, ydmyge og iagtmodige af Hjertet. Han saa gode Egenfæber i begge disse Mænd. Judas befad Evner som Forretningsmand og kunde være bleven værdifuld for Menigheden, dersom han havde opladt sit Hjerte for den Undervisning, som Kristus gav, naar han straffede af Egenfjærlighed, Svig og Gjerrighed selv i Smaating. Den Undervisning blev ofte gjentaget: „Hvo som er tro i det mindste, er og tro i meget; og hvo som er uretfærdig i det mindste, er og uretfærdig i meget.“

Ærelseren togte at bringe sine Tilhøvere til at indse, at den, der vilde tilvende sig en Fordel ved at forurette sin Næste i de mindste Anliggender, vilde gjøre det samme i større, naar Anledningen var gunstig. Den mindste Afvigelse fra streng Retfærdighed nedbryder Skranterne og bereder Hjertet til at begaa større Uret. Ved Ord og Eksempel lærte Kristus, at den strengeste Retfærdighed maa lede os i vor Omgang med andre. „Alt, hvad I vil, at Menneskene skal gjøre imod eder, det gjør I og mod dem.“ Kristus skildrede stadig Farisæernes mangelfulde Vandel og straffede den. De udgav sig for at holde Guds Lov, men i deres daglige Liv ovede de Ugudelighed. Mange Enker og faderløse blev berøvet det lille, de havde, blot for at tilfredsstille en syndig Trang til Binding.

Judas kunde have høstet Gavn af alle disse Lærdomme, om han havde været et Nuse om at have et rent Hjerte; men Begjærligheden fik Overtaget, og Kjærlighed til Penge blev fremherskende hos ham. Han bar Pungen, som indeholdt de Midler, der skulde bruges til at fremme Kristi Verk, og fra Tid til anden benyttede han smaa Summer til eget Brug. Hans egenfærlige Hjerte blev stødt, da Maria bragte Mabaftertrukken med Salven, og han irettesatte hende for hendes Uforsigtighed. I Stedet for at være en Discipel vilde han saaledes optræde som Lærer og belære vor Herre om det upassende i hendes Handlemaade.

Disse to Mænd ejede den Anledning og det Privilegium til Stadighed at høre Kristi Undervisning og se hans Eksempel, hvorefter de kunde rette paa deres syndige Karaktertræk. Medens de hørte hans skarpe Rettesættelse og Fordømmelse af Hykleri og Raadensfab, var de Vidne til, at de, som blev saa strengt irettesat, samtidig var Gjenstand for ihærdige og utrættelige Forsøg paa at lede dem til Omvendelse. Ærelseren græd over deres Mørke og Bilsfarelse. Han ynkedes over dem med en usigelig Medlidenshed og Kjærlighed og udbrød med Henblik paa Jerusalem: „Hvor ofte vilde jeg forsamlet dine Børn, ligervis som en Høne forsamler sine Kyllinger under Vingerne! Og I vilde ikke.“

Peter var hurtig og ivrig i sin Færd, uforfærdet og ubøjelig, og Kristus saa hos ham Egenfæber, som vilde være af stor Betydning for Menigheden. Derfor knyttede han Peter til sig, for at alt, hvad der, var godt og værdifuldt, kunde blive bevaret, og for at han ved sin Undervisning og fit

Eksempel kunde blødgjøre det haarde hos ham og udjævne det kantede i hans Væsen. Derksom Hjertet virkelig blev forvandlet ved Guds Raade, saa vilde en udvortes Forandring komme til Syne i sand Venlighed, Sympati og Forekommenhed. Jesus var aldrig kold og utilnærmelig. De plagede trængte sig ofte ind paa ham, naar han havde trukket sig tilbage, fordi han behøvede Vedervæggelse og Hvile; men han havde et venligt Blik og et opmuntrende Ord til alle. Han var et Mønster paa sand Forekommenhed. Peter fornægtede sin Herre, men omvendte sig bagefter og sølte sig dybt ydmyget paa Grund af sin store Synd. Og Kristus viste, at han tilgav den fejlede Discipel, idet han nedlod sig til at nævne ham ved Navn efter sin Opstandelse.

Judas gav efter for Satans Fristelser og forraadte sin bedste Ven. Peter høstede Lærdom og Gavn af Kristi Undervisning og fortsatte det Reformationsværk, som blev overladt til Disciplene, da Herren opfør. Disse to Mænd repræsenterer de to Klasser Mennesker, som Kristus knytter til sig, idet han giver dem Anledning til at høre hans Undervisning og se hans Eksempel paa Uegennytte og Medlidenshed, for at de maa kunne lære af ham.

Jo mere en Person beskuer sin Frelser og lærer ham at kende, desto mere vil han blive forvandlet efter hans Billede og udføre Kristi Gjerning. Den Tid, vi lever i, kræver Reform. Sandhedens Lys, som skinner paa os, kræver Mænd med Bestemthed i Handling og med en Moral, der ikke lader sig bestikke, for at de maa kunne arbejde flittigt og taalmodigt paa at frelse alle dem, som vil høre Guds Rands Indbydelse.

Den Kjærlighed, som burde findes mellem Medlemmer i Menigheden, maa ofte vige Pladsen for Kritik og Bebrejdelser, og disse Ting kan selv under Udøvelsen af religiøse Anliggender give sig Udslag i frænkende Bemærkninger og skarpe personlige Angreb. Saadanne Ting bør Prædikanter, Forstandere eller Medlemmer ikke billige. Menighedens Anliggender bør udføres alene med Guds Være for Tje. Medmindre Guds Sandhed blødgjør og udjævner de skarpe Træk i Karakteren hos de Mennesker, der med deres forskjelligartede Karakterer bringes sammen som Medlemmer i Menigheden, saa vil det have sin Indflydelse paa Menigheden, og dens Fred og Harmoni vil blive forstyrret, dersom de giver efter for disse samme egenfærlige og vanhellige Tilbøje-

ligheder. I deres skarpe Aarvaagenhed for at op-
 dage deres Brødres Mangler forsommer mange at
 granske deres egne Hjerter og rense deres egne Liv.
 Dette afstedkommer Guds Mishag. Det enkelte Med-
 lem i Menigheden bør være nidkær for sin egen
 Sjæl og kritisk vaage over sine egne Handlinger, at
 han ikke skal lade sig lede af egennyttige Hensyn og
 blive til Anstød for sine svage Brødre.

Gud tager Menneskene, som de er, med de menne-
 skelige Elementer i deres Karakter, og oplærer dem til
 sin Tjeneste, dersom de vil lade sig opdrage og un-
 dervise af ham. Den Bitterhedens Rod, den Mis-
 undelse, Mistillid og Avind, ja endog Had, som fin-
 des i Hjertet hos nogle Medlemmer i Menigheden, er
 Satans Værk, og saadanne udover en giftig Indfly-
 delse paa Menigheden. „En liden Surdejg gjennem-
 slyrer hele Dejgen.“ Den religiøse Nidkærhed, som
 giver sig Udslag i Angreb paa Brødre, er ikke Nid-
 kjæthed med Kundskab. Kristus har intet med et
 laadant Vidnesbyrd at staafe. — „Vidnesbyrd til
 Menigheden“, 4de Bind, Side 485—489.

Dødsanmeldelser.

Bardo Menighed har tabt et af sine saa Med-
 lemmer, idet Søster Theodora Bertine Sundsvist
 døde den 12te Oktober i en Alder af 59 Aar.
 Hun var en elskelig Søster, som vi savner meget,
 og hun døde i det salige Haab at faa Del i den
 første Opstandelse. Da ingen af vore Prædikanter
 var til Stede, talte Præsten ved Begravelsen, som
 fandt Sted den 28de. Sot. Sundsvist efterlader
 sig Mand og 5 voksne Børn. Hanna Holth.

Den 15de Decbr. 1915 døde vor fjære Søster i
 Herren, Mariane Wærensfjold, af Hjertelammelse. Hun
 blev født paa Hitteren den 18de Oktober 1854,
 døbt af C. A. Johnson og optaget i Kristiania
 Menighed i August 1901. Hun blev altsaa vel
 61 Aar gammel. Søster Wærensfjold var Enke
 og efterlader sig 2 Sønner, hvoraf den ene er for-
 enet med os i Sandheden. Begravelsen fandt Sted
 paa Nordre Gravlund den ²⁰/₁₂ 1915, hvor under-
 tegnede talte Livets Ord for en stor Forsamling,
 hvoraf de fleste var Troesføkkende, der fulgte hende
 til hendes sidste Hvilested, hvorfra vi forventer at
 se hende fremkomme i den første Opstandelse, da
 hun elskede sin Frelser og fulgte ham i sit Liv.

Chr. Tobiasen.

Søster Nikoline A. Næs døde i Kristiania den
⁴/₈ 1915 og blev begravet paa Sofienberg Grav-
 lund. Hun blev født i Moss den ¹⁴/₇ 1845 og
 tilhørte efter sin Omvendelse først Baptistsamfundet,
 men antog senere den nærværende Sandhed og blev
 ved Afstemning optaget i Kristiania Menighed i
 1893, hvilken Menighed hun tilhørte indtil sin Død.
 Hendes Haab var at blive forenet med alle Guds
 Børn i den første Opstandelse. Br. H. J. Hansen
 forrettede ved Graven under stor Tilslutning fra
 Troesføkkende, Slægt og Venner. * * *

Grethe Sandbeck, født den 14de Januar 1849,
 hensov i Troen paa Herren den 9de Novbr. 1915.
 Høsten 1911 forenede hun sig med vort Samfund
 og blev døbt af Br. A. C. Bergersen. Hun bevi-
 ste i den Tid sin Kjærlighed til Sandheden og Tro
 til Gud ved at give ham, hvad han kræver af os.
 Ikke mindre end ti Børn vil savne hendes Vort-
 gang, nemlig syv i Amerika, to her og en i Dan-
 mark, nemlig Br. A. G. Sandbeck, som er Hoved-
 agent der. Han og Abraham Sandbeck er de æld-
 ste, og kun de af Børnene, som har antaget Novent-
 budsfabet. Begravelsen foregik den 16de Novbr.
 fra hendes Fødested Hægeland, men da jeg ikke var
 underrettet om Dødsfaldet, var ingen af vore Ar-
 bejdere til Stede, hvorfor Stedets Præst forrettede.

Stavanger ²⁵/₁₁ 1916.

D. J. D. Møst.

Mandag den 6te December 1915 begravedes
 paa Zerlev Kirkegaard Søster Frederikke Meltfær,
 f. Nilsson. Søster Meltfær var født i Sverige,
 men har det meste af sin Tid opholdt sig her i
 Danmark. 1899 blev hun i Kjøbenhavn døbt og
 optaget i vort Samfund. Kort Tid efter flyttede
 hun til Zerlev ved Vejle og har siden da tilhørt
 Vejle Menighed. Søster Meltfær var en hjertelig
 Kristen, som altid var glad og tilfreds. Hun elskede
 Gud og Sandheden, var glad for at samles med
 Troesføkkende og blev af udenforstaaende agtet og
 skattet som en oprigtig troende Kvinde. Ved Begravelsen
 talte Stedets Præst og Lærer, som begge
 gav hende det bedste Vidnesbyrd. Nu hviler vor
 gamle Søster, til Livgiveren ved den første Opstan-
 delse kalder sine frem. Undertegnede overværede
 Begravelsen og talte nogle saa Ord over 1 Thes.
 4, 13—18. A. Madsen, Vejle.

:: Redaktionelt ::

Morning Watch Calendar (Ungdommens Bibel-Kalender) vil der snart kunne faas nogle faa Eksemplarer af ved Henvendelse til Ekspeditionen, Margrethevej 5, Kjøbenhavn V. De af vore unge, som kan lidt Engelsk, vil sikkert gjerne have den; men da det bestilte Oplag kun er lidet, vil kun de første, der bestiller, kunne vente at faa den.

Fra Færøerne. Br. Emanuel Christiansens Nøder i Thorshavn er godt besøgt. Br. Christiansen skriver, at han for nylig har besøgt en Familie i en Bygd paa Eстерo. „Manden er Kjøbmand. Br. Waldemar Jacobsen sendte dem Foredragene, og Interesfen blev vakt for Sandheden, . . . og nu har Fru C. taget sit Standpunkt for Sandheden. . . . Kjøbmand C. ser nok Sandheden, men itaar vaklende i sine Betragtninger.“

„**Som** et Folk har vi faaet den Opgave at fremholde Sundhedsreformens Grundsatninger. Der er nogle, som mener, at Kjøbmandsmaalet ikke er af tilstrækkelig Betydning til at indgaa som en Del af deres evangeliske Virksomhed; men saadanne tager meget fejl. Guds Ord siger: „Hvad heller I derfor æder eller drikker, eller hvad I gjør, da gjør alt til Guds Ære.“ 1 Kor. 10, 31. Alle de forskjellige Sider af Afholdelspørgsmaalet udgjør en vigtig Del af Frelsens Værk.“ — „Vidnesbyrd til Menigheden“, 9de Bind, Side 112.

„**Gud** antager ikke selv det hyperligste Arbejde, medmindre Selvet lægges paa Alteret som et levende, brændende Offer. Nøden maa være hellig, thi ellers kan der ikke blive nogen sund Frugt, og kun en saadan Frugt er antagelig for Gud. . . . Medens verdslig Uergjerrighed, verdslige Formaal og de største menneskelige Planer og Forlætter vil forgaa som Græsset, saa vil de forstandige „skinne som den udstrakte Befæstnings Skin; og de, der forte de mange til Nætfærdighed, som Stjerneerne, evindelig og altid“. Dan. 12, 3.“ — „Vidnesbyrd til Menigheden“, 7de Bind, Side 248, 249.

77 Missionsarbejdere er af vort Samfund bleven udsendt til fremmede Missionsmarker i Maret 1915. Antallet er en Del mindre end Maret i Forvejen; men dette skyldes, at Krigsforholdene har medført, at den europæiske Konferensafdeling ikke har kunnet sende nogen Arbejder til Sædningelands, saaledes som Tilfældet ellers plejer at være. Naar dette Forhold tages med i Betragtning, er Resultatet ikke alene godt, men særdeles opmuntrende.

Skodsborg Badefanatorium beder os meddele, at mange af de indsendte Ansøgninger om Plads mangler den skriftlige anbefaling fra en Konferensarbejder, der er omtalt paa Ansøgningsblanketten og som skulde medfølge denne. De, som har undladt at sende saadan anbefaling, maa gjøre det pr. omgaaende, da Ansøgningen ellers ikke bliver behandlet, og de, som agter at sende Ansøgning, bedes erindre dette, saa uendelig Tidsipilde undgaaes.

Plads ledig. Paa Skodsborg Badefanatorium kan en Mand, der har Uvelse i Korleggerarbejde eller mekanisk Arbejde, straks faa fast Plads. Henvendelse til Forretningsfører N. C. Christensen, Skodsborg.

Skodsborg Badefanatorium søger naareft 2 kraftige, ikke for unge Piger til at forestaa Vaskeriet (der vaskes med Maskiner med elektrisk Drivkraft), — eventuelt et børnløst Ægtepar, som begge kan arbejde. Nogen, som har Kendskab til Dampvaskeri, foretrakkes. Skriv til Forretningsfører N. C. Christensen, Skodsborg.

Fra Skodsborg Badefanatorium. De unge Brødre og Søstre, som har tænkt at søge Plads paa Skodsborg Badefanatorium til Foraaret — enten som Sygeplejerske, Husholdnings-elever, Stuepiger eller til andet almindeligt Arbejde, gjøres herved opmærksom paa, at Ansøgning herom maa indsendes til Sanatoriet pr. omgaaende. Blanketter til Ansøgninger faaes ved at skrive herom til Forretningsfører Christensen, Sanatoriet, Skodsborg.

Annoucer i „Missionsfesterretninger“ koster 1 Kr. pr. Gang. Beløbet indsendes samtidig med Annoucen.